

Egymásra rétegzett életek – Dr. Táncos László kiállításmegnyitója

A Semmelweis Szalonban nyitották meg dr. Táncos László Világjáték című kiállítását, amely az orvos-grafikusművész legújabb alkotásait vonultatja fel. A régi, talált képeket, fotókat felhasználó és új kontextusba helyező művekből álló tárlat megnyitójának házigazdája dr. Merkely Béla rektor volt, az alkotót dr. Kellermayer Miklós, az Általános Orvostudományi Kar dékánja kérdezte műveiről, alkotói módszeréről és a képek filozófiájáról.

Pogrányi Péter
Kommunikációs Igazgatóság

– Az idő korántsem olyan, amilyen-nek látszik, nemcsak egy irányba halad, hanem egyszerre létezik benne a jövő a múlttal – idézte dr. **Merkely Béla** köszöntőjében **Albert Einsteint**, hangsúlyozva, hogy ez az idézet pontosan megvilágítja a tárlaton bemutatott alkotások működés-módját is. Mint elmondta, dr. Táncos Lászlót nem kell bemutatni az egyetem közösségének, személyisége és alkotásai a Semmelweis Polgárok számára jól ismertek – elég csak a Nagyváradi téri Elméleti Tömböt 2010 óta díszítő 44 nagyméretű grafikára és még számos műalkotásra gondolni, amelyekkel az egyetem terein találkozhatunk. A művész most egy olyan sorozat darabjait mutatja be, amibe eddig kevés betekintést engedett: az általa szenvedélyesen gyűjtött régi fotókat helyezi új kontextusba ezekben az alkotásokban: amit más feleslegesnek, a múlt felejthető elemének gondolt, annak ő új jelentést ad – fejtette ki a rektor.

Dr. **Táncos László** életrajzát röviden összefoglalva elmondta: 1981-ben szerezte orvosi diplomáját a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen, 1984-ben grafikusként a Művészeti Alap tagja lett. 18 éve vezeti a Semmelweis Kiadót, ahol több mint ezer kiadványt publikált, itt jelenik meg mások mellett a Semmelweis Egyetem című havilap, az Orvosképzés vagy a második legnépszerűbb tudományos lapunk, a Gyermekgyógyászat. Ezen a kiállításon dr. Táncos László egy sajátos intellektuális és érzelmi szűrőn át játékos keretbe foglalva mutatja meg mások, a fotókon szereplő ismeretlen emberek világán keresztül a saját világának egy darabját – foglalta össze dr. Merkely Béla.

A rektori köszöntőt követően dr. **Kellermayer Miklós**, az Általános Orvostudományi Kar dékánja tett fel kérdéseket dr. Táncos Lászlónak, rögtön a névvel kezdve: arra kérdezett rá, miért ragaszkodik a *Laci bácsi* megszólításhoz olyannyira, hogy még a bankkártyájára is ez a név van írva. A művész úgy fogalmazott, 40 éves kora körül vette fel a Laci bácsi nevet. Volt ebben akkor egy nagy adag manír, amit az idő elsimított azóta – mondta, felidézve, hogy 33 évesen elvesztett – azonos nevű – édesapjára utalt egy barátja a *drága Laci bácsi* megfogalmazással, és ez benne olyan erős érzelmeket szabadított fel, hogy elhatározta, felveszi ezt a nevet. A beszélgetés során a művészet és az orvoslás egymáshoz való viszonyára is kitértek, dr. Kellermayer Miklós kérdésére válaszolva dr. Táncos László hangsúlyozta: minden lehet művészet, amit magas fokon űznek és élményhez juttat, a legnagyobb élmény pedig maga az élet, ezért az orvosi hivatás a művészetek között is különleges helyen van.

Dr. Táncos László azt is elmondta, szinte születni kell arra a fókú lemondásra és alázatra, amit az orvoslás megkövetel, és bár örök nosztalgiával gondol vissza arra az időszakra, amikor háziorvos-

ként dolgozott Felcsúton, nem bánja, hogy máshogy alakult a pályája. A tárlat címét megmagyarázva **Polcz Alainé** alakját is felidézte, aki bevezette a Világjáték elnevezésű, gyerekek pszichológiai diagnosztizálására és terápiájára is alkalmas módszert, melynek az a lényege, hogy a világ lekicsinyített alkotórészeivel játszanak, ezekből alkotnak világot a gyerekek. Mint elmondta, amikor találkozott ezzel a módszerrel, arra gondolt, hogy ő ugyanezt csinálja, csak nem egy készen kapott készlettel: elmegy a piacra, régiségvásárba, ott szerzi be az eszközöket hozzá, és mások életének pillanataival játssza a saját játékát: mások világának a képeiből építi ki világát. Hozzátette, hogy amiből építkezik, az másoknak szemét, vagyis olyan dolog, aminek megszűnt a helye. Ő ezeknek új kontextust ad és játszik vele tovább – mondta. Kiemelte, hogy az alkotói folyamat a kiállított képek esetében igen időigényes munka, ugyanakkor az örömszerzés mellett egy állandó gondolkodási lehetőség is.

A képek által kiváltott hatásról szólva úgy fogalmazott, számára nagyon fontos, hogy a közönség hogyan reagál, miként vonódik be a játékba, de munka közben ez nem befolyásolja, nem akar az elvárásoknak megfelelni. Dr. Kellermayer Miklós hangsúlyozta, ez a kiállítás azt mutatja, hogy a megszűnt helyű dolgoknak lehet egy olyan szöveti beágyazottsága, ami új helyre teszi azokat, így átvitt értelemben azt is példázza, hogy amikor az embernek megszűnik a helye (pl. nyugdíjas lesz, kórházba kerül), új helyet is találhat magának. Végül dr. Táncos László zárta le a gondolatmenetet: *jó esetben még az is lehet, hogy a halál után van élet.*

A kiállításmegnyitón közreműködött **Paulikovics Pál** gitárművész.

A kiállítás – előzetes bejelentkezés után – 2022. szeptember 16-ig tekinthető meg. (E-mail: rendezveny@semmelweis-univ.hu, Tel.: +36 20 825 9747)

Fotó: Kovács Attila – Semmelweis Egyetem

